

ЖАРИКОВ Леонід (справж. — Ілля Малахійович;

07(20). 07. 1911, м. Юзівка, нині Донецьк — 25. 05. 1985, Москва) — письменник. Навч. у фабрично-завод. училищі, працював на металург. заводі. Закін. учит. курси в м. Маріуполь (Донец.обл.), театр. робітн. факультет у Донецьку, навч. у Київ. інституті ім. М. Лисенка, Літ. інституті у Москві. Дебютував 1935 оповіданням «Песня о сыне» у ж. «Литературный Донбасс». Більшість творів присвяч. Донбасу. Найбільш відомою стала його «Повесть о суровом друге» (ж. «Знамя», 1939; окреме вид. — Сталино, 1948) — про часи воєн. дій 1918–20 і дітей шахтарів. Ім'ям Ж. названо одну з вулиць Донецька.

Основні твори

Последняя ночь: Рассказ. Москва; Ленинград, 1939; Красные зори: Рассказы. Москва, 1955; Огни Донбасса: Очерки. Москва, 1958; Железная земля: Очерки. Москва, 1959; Бог и Ленка: Рассказ. Москва, 1961; Песня о шахтерах: Очерки. Москва, 1961; Шахтерское сердце: Рассказы, очерки, записные книжки. Москва, 1961; Пашка Огонь: Рассказ. Москва, 1979; Собрание сочинений: В 3 т. Москва, 1985; укр. перекл. – Червоні шаблі: Півість. К., 1984.

М. М. Рябченко

Бібліографічний опис:

Жариков Леонід / М. М. Рябченко // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2009. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-20339>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).